

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov om Tinglysning Nr. 111 af 31. Marts 1926.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 413).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Folketing at forelægge Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til Tinglysningsloven, saaledes som dette Forslag enstemmigt er vedtaget af det høje Landsting. I § 1 i Tinglysningsloven af 1926 er det bestemt, at Rettigheder over fast Ejendom skal tinglyses for at faa Gyldighed mod Aftaler om Ejendommen og mod Retsforfølgning, men der findes i samme Lovs § 52 en Overgangsbestemmelse, hvor det er fastsat, at Rettigheder, der inden Lovens Ikrafttræden var gyldigt stiftede uden Tinglysning, men som nu kræves tinglyst efter de nye Regler i Loven af 1926, skulde bevare deres Gyldighed uden Tinglysning i 5 Aar.

I 1932 var man ikke kommet stort længere med Tinglysningsloven, og saa forlængede man den 5-aarige Frist med nye 5 Aar, der udløber den 31. ds. Det viser sig imidlertid, at endnu langt fra alle Rettigheder er blevet tinglyst, og Justitsministeriet har derfor fra flere Sider modtaget Henvendelser om at faa denne Bestemmelse ændret, saaledes at de Rettigheder, der ikke er blevet tinglyst inden Fristens Udløb, nu ikke kommer til at staa uden Retsbeskyttelse fra 1. April 1937. Det gælder mange Rettigheder, særlig paa Landet. Det gælder en Mængde Vejrettigheder, stiftet dels ved Hævd og dels ved Udstykning, det gælder forskellige Servitutrettigheder, vundet ved Hævd, angaaende Naboejendomme, det gælder Rettigheder stiftet ved Landvæsenkommissionskendelser, Ekspropriation eller lignende offentlig Forretning, alti alt et meget stort Antal. Spørgsmaalet blev da, hvad man skulde gøre, om man paa ny skulde forlænge Fristen, hvilket kom til at se noget parodisk ud i Forhold til Hovedbestemmelsen i Tinglysningsloven. Man er saa gaaet den Vej i § 1 at fastslaa, at alle Rettigheder over fast Ejendom, om hvilke det maa antages, at de er gyldigt stiftet med Retsvirkning over for Trediemand uden Tinglysning før 1. April 1927, bevarer ogsaa fremtidig deres Gyldighed uden Tinglysning. Det er altsaa Hovedregelen, men saa kom-

mer det praktiske Spørgsmaal, hvordan man skulde ordne det, og den foreslaaede Ordning gaar da ud paa, at saafremt der er Mulighed for, at en utinglyst Ret kan være gyldig stiftet forinden den 1. April 1927, saa berammer Dommeren et Retsmøde efter Omstændighederne blot paa sit Kontor, hvortil Parterne og andre, hvis Interesser berøres af Sagen, indkaldes, hvis det er nødvendigt ved offentlig Bekendtgørelse. Hvis der paa dette Møde ikke fremsættes Indsigelse, saa afsiger Dommeren Kendelse om Noteringen i Overensstemmelse med Indkaldelsens Indhold, medens han, hvor der er Tvivl mellem Parterne, søger at opnaa Forlig, og opnaas der et saadant Forlig, saa er det bindende. Har offentlig Bekendtgørelse ikke fundet Sted, vil Forliget naturligvis kun være bindende for dem, der er indkaldt til Mødet ved anbefalet Brev. Hvis der ikke opnaas Forlig, henvises Sagen til Behandling i den borgerlige Rets Former. Endelig foreslaas det, at det skal paahvile Dommeren i Embeds Medfør at foranstalte Tinglysning af Kendelsen eller Forliget paa Rekvirentens Bekostning. Endnu findes der i Lovforslagets § 2, 4de Stykke, for det Tilfælde, at der foreligger Ejendomshævd paa en Del af Ejendommen, en særlig Bestemmelse, om hvis nærmere Begrundelse jeg kan henviser til Lovforslagets Bemærkninger.

Justitsministeriet har under Udarbejdelsen af Lovforslaget raadført sig med den juridiske Specialist, som i sin Tid udarbejdede Tinglysningsloven, samt med Repræsentanter for Ministeriet for Landbrug og Fiskeri, Sagførerraadet, Dansk Dommerforening, Dommerfuldmægtigene, Kreditforeningernes og Hypotekforeningernes staaende Udvalg, og alle har i alt væsentligt været enige om dette Lovforslag, som altsaa er enstemmigt vedtaget i det høje Landsting, og som jeg hermed skal tillade mig at anbefale til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Fr. Dalgaard: Det Lovforslag, som den højtærede Justitsminister lige har forelagt her, bryder med et Princip i Tinglysningsloven, men jo kun paa et begrænset Omraade, Princippet om, at alle Rettigheder over en Ejendom skal være tinglyst. Det har vist sig, at det Formaal, man havde, at faa alle de gamle Rettigheder tinglyst, ikke har kunnet lade sig gennemføre. Det forekommer mig, at det er en baade praktisk og nem Fremgangsmaade, man her foreslaar til at faa alle disse Rettigheder gjort kendte af dem, der har Interesse deri. De Bemærkninger, den højtærede Justitsmini-